

handlingerne i Delegationen, vilde benægte, at den Fremstilling, han gav, var rigtig, er det en af disse kategoriske Erklæringer, der mærkelig nok ikke har den Magt at forhindre, at en anden Fremstilling end den, den paagældende mener er rigtig, kommer frem. Dette er ogsaa hændt det ærede Medlem ved den Udtalelse, der for lidt siden blev fremsat af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), og som var i Overensstemmelse med, hvad det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) har udtalt, og denne Fremstilling er den rigtige. Nu vil de Herrer give en anden Fortolkning af, hvad der er blevet fremsat i Delegationen, men den senest fremkomne maa nødvendigvis være den rigtige, hvad jeg straks skal komme til.

Da jeg har nævnt det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg), vil jeg dog, idet jeg igen forlader ham, gøre en Bemærkning, der slutter sig til, hvad jeg nys sagde med Hensyn til det neutrale og uneutrale. Det ærede Medlem berørte selv før dette Spørgsmaal og sagde, at vel ikke Partierne paa Rigsdagen, men adskillige Presseudtalelser havde det uneutrale Karakter. Lad os hellere, naar vi taler om noget saadant, sige, hvad det er, der menes. Det kan ikke være det ærede Medlems Mening, at der her skulde være en Presse eller nogen i Befolkningen, som ønskede, at Landets Politik ikke skal være neutral, men derimod uneutral, at der med andre Ord skulde være en Bestræbelse herhjemme hos nogen eller noget Presseorgan for at komme bort fra Landets neutrale Stilling. Dette kan det ærede Medlem umuligt mene. Det ærede Medlem kan mene, og formentlig er det det, det ærede Medlem mener, at der i den danske Presses Udtalelser overfor vor hjemlige Regerings Foranstaltninger og overfor visse Handlinger, der er foretagne af de krigsførende Magter, aabenbarer sig en Sympati til den ene eller den anden Side under Krigen. Videre kan det ærede Medlem ikke gaa. Nu er det klart, at vi ikke under denne Forhandling kan komme ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt dette er rigtigt, og hvor langt Fænomenet mulig strækker sig, men det kunde være meget interessant, om vi ved en anden Lejlighed kom dybere ind paa dette Spørgsmaal og fremdrog, hvad der mulig kunde være af Presseudtalelser af den Natur, og her sigter jeg ikke mindst til Kritikken af Handlinger, der er begaaede indenfor de krigsførende Magters Omraade. Men saa vilde det være

ønskeligt, at det ærede Medlem kom til Stede ved en saadan Forhandling og med os andre gennemgik, hvad der forelaa i Pressen, hvorved saadanne Sympatier eller Antipatier var blevet tilkendegivet. Der er imidlertid et stort Spring fra, at Pressen under Krigen tilkendegiver Sympati eller Antipati med forskellige Handlinger, begaaede af de krigsførende Magter, til, at Landets Politik skal være stridende mod Neutralitetskravet. Men den skarpe Grænse mellem disse to Ting respekterer det ærede Medlem ikke. Han respekterede den ikke i sine Udtalelser i Dag, og han respekterer den heller ikke i sin Presse. Men jeg haaber, at der her skal blive tilstrækkelig Stemning for at faa det ærede Medlem til at respektere den. Dog indrømmer jeg, at det ærede Medlem kan skyde sig ind under, at endog et Medlem af det nuværende Ministerium fører ham ind paa de Afveje, hvorpaa det ærede Medlem er kommet ind.

Saa opkaster man nu Spørgsmaalet om, hvem der har Ansvaret for, at Forhandlingerne i Delegationen er sprængte. Ja, hvis man var paa Tomandshaand med de enkelte, man har ført disse Forhandlinger med, vilde man ikke fra de Herrer Side komme med dette Spørgsmaal, umuligt! (*En Stemme*: Hvorfor ikke?) Fordi det er splittergalt, hvad der er blevet fremført, splittergalt, hvilket jeg straks skal komme til. Men nu drages det frem. Nu skal det være en Kastebold, at den ene eller den anden har sprængt Forhandlingerne. Jeg maa sige, jeg tror ikke, at man skal tillægge Befolkningen saa ringe Dømmekraft, at den ikke selv skulde kunne drage Slutninger, men nødvendigvis kun skulde kunne tro det, som en Mand af vedkommendes eget Parti staar og putter ind i den.

Med Hensyn til det vestindiske Spørgsmaal ligger Sagen saaledes, at der her i Tinget har været fremsat en Dagsorden, som er forkastet, men at samme Dagsorden er vedtaget i det andet Ting, gaaende ud paa, at hvis denne Sag ikke kan udskydes, burde den først afgøres efter et nyt Valg. Det første Spørgsmaal er her naturligt det: Kan denne Sag udskydes, eller kan den ikke udskydes? Og nu er det saa heldigt, at vi har faaet at vide af Ministeriet, at den kan i hvert Fald udskydes et Fjerdingaar. Det ligger der nemlig i den foreliggende Situation. Der er ikke noget som helst i Vejen for, at Rigsdagen kan beskæftige sig med denne Sag et Fjerdingaar, thi tidligere kan den ikke